

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2017. december 22.*

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – Tagállamok közötti átadási eljárások – Végrehajtási feltételek – A végrehajtás mérlegelhető megtagadásának okai – A 4a. cikk (1) bekezdése, amelyet a 2009/299/IB kerethatározat iktatott be – Szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott elfogatóparancs – A »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« fogalma – Hatály – A jelenlétében tartott tárgyaláson kiszabott jogerős szabadságvesztés-büntetésre ítélt személy – Büntetés, melynek végrehajtását a későbbiekben részben bizonyos feltételekkel felfüggesztették – A felfüggesztésnek az e feltételek be nem tartása miatti visszavonását eredményező későbbi eljárás – Az érintett távollétében folytatott visszavonási eljárás”

A C-571/17. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2017. szeptember 28-án érkezett, ugyanazon a napon hozott határozatával terjesztett elő a

Samet Ardic

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger és F. Biltgen (előadó bírák,

főtanácsnok: M. Bobek,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. november 22-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az Openbaar Ministerie képviseletében K. van der Schaft és U.E. A. Weitzel, meghatalmazotti minőségben,
- S. Ardic képviseletében T. O. M. Dieben, L. J. Woltring és J. W. Ebbink advocaten,
- a holland kormány képviseletében J. Langer és M. K. Bulterman, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze és M. Hellmann, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

– Írország képviselőjében G. Hodge, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. Mullan BL,
– az Európai Bizottság képviselőjében R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,
a főtanácsnok indítványának a 2017. december 20-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 4a. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet két szabadságvesztés-büntetés Németországban történő végrehajtása céljából a Staatsanwaltschaft Stuttgart (stuttgarti ügyészség, Németország) által Samet Ardic ellen kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

- 3 Az 1950. november 4-én Rómában aláírt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezménynek (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJE) a „Tisztességes tárgyaláshoz való jog” címet viselő 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. Mindenkinnek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.
[...]

2. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították.

3. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van – legalább – arra, hogy

- a) a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért, és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól;
- b) rendelkezék a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;
- c) személyesen vagy az általa választott védő segítségével védekezhessék, és ha nem állnak rendelkezésre eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendeljenek ki számára ügyvédet;
- d) kérdéseket intézzen vagy intéztessen a vád tanúihoz, és kieszközölhesse a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanúit megidézik, illetve kihallgatják;
- e) ingyenes tolmács álljon rendelkezésére, ha nem érti vagy nem beszéli a tárgyaláson használt nyelvet.”

Az uniós jog

A Charta

- 4 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. és 48. cikke az „Igazságszolgáltatás” című VI. címében szerepel.
- 5 A Chartának „A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog” című 47. cikke értelmében:

„Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez.

[...]”

- 6 Az Európai Unió Alapjogi Chartájához fűzött magyarázatok (HL 2007. C 303., 17. o.) a Charta 47. cikkének második bekezdésével kapcsolatban kifejtik, hogy e rendelkezés megfelel az EJEE 6. cikke (1) bekezdésének.
- 7 A Chartának „Az ártatlanság véelme és a védelemhez való jog” című 48. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Minden gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították.

(2) Minden gyanúsított személy számára biztosítani kell a védelemhez való jogának tiszteletben tartását.”

- 8 A jelen ítélet 6. pontjában említett magyarázatok e tekintetben a következőket fejtik ki:

„A 48. cikk azonos az EJEE 6. cikk (2) és (3) bekezdésével

[...]

Az 52. cikk (3) bekezdésével összhangban e jog tartalma és terjedelme azonos az EJEE által biztosított jogéval.”

- 9 A Chartának „A jogok és elvek hatálya és értelmezése” című 52. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[...]

(3) Amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson.

[...]

(7) Az Unió és a tagállamok bíróságainak kellően figyelembe kell venniük e Charta értelmezésére vonatkozó iránymutatásként készült magyarázatokat.”

A 2002/584 és a 2009/299 kerethatározat

- 10 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EU-Szerződés] 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

- 11 Az említett kerethatározat 3., 4. és 4a. cikke kimerítően meghatározza az európai elfogatóparancs végrehajtásának a kötelező, illetve mérlegelhető megtagadására vonatkozó okokat.

- 12 A 2009/299 kerethatározat pontosítja azokat az indokokat, amelyek alapján a tagállam végrehajtó igazságügyi hatósága megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy nem jelent meg a tárgyaláson.

- 13 A 2009/299 kerethatározat „Célok és hatály” című 1. cikke értelmében:

„(1) E kerethatározat célja, hogy erősítse a büntetőeljárás alá vont személyek eljárási jogait, megkönnyítse a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködést, továbbá különösen, hogy javítsa a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerését.

(2) E kerethatározat nem érinti a Szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és jogelvek – ideértve a büntetőeljárás alá vont személyeknek a védelemhez való jogát – tiszteletben tartásának kötelezettségét és az igazságügyi hatóságok erre vonatkozó kötelezettségeit.

(3) E kerethatározat közös szabályokat állapít meg a[z] [...] egy tagállam (a kibocsátó tagállam) által olyan eljárást követően meghozott határozatainak egy másik tagállamban (a végrehajtó tagállamban) történő elismerésére és/vagy végrehajtására vonatkozóan, amelyen az érintett személy nem volt jelen.”

- 14 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke, melyet a 2009/299 kerethatározat 2. cikke iktatott be, a „Határozatok, amelyeket olyan tárgyaláson hoztak, amelyeken az érintett személy nem volt személyesen jelen” címet viseli. E cikk (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonnással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

- a) az érintett személyt kellő időben:
- személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett,
- valamint
- tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;
- vagy
- b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott, vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;
- vagy
- c) az érintett személy a határozat kézbesítését, és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet:
- egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;
- vagy
- a megállapított határidőn belül nem kért perújítást, vagy nem fellebbezett;
- vagy
- d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:
- az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet;
- valamint
- tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.”

15 A 2002/584 kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancs, a mellékletben szereplő formanyomtatványnak megfelelően, az alábbi információkat tartalmazza:

- a) a keresett személy személyazonossága és állampolgársága;
- b) a kibocsátó igazságügyi hatóság megnevezése, címe, telefon- és faxszáma, valamint e-mail-címe;
- c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;
- d) a bűncselekmény neme és jogi minősítése, különösen figyelemmel a 2. cikkre;
- e) a bűncselekmény elkövetése körülményeinek ismertetése, ezen belül az időpont, a hely és a keresett személy bűncselekményben való részvételének módja;
- f) jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel;
- g) ha lehetséges, a bűncselekmény egyéb következményei.”

16 E kerethatározatnak a „Határozat az átadásról” című 15. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat, különösen a 3–5. cikke, valamint a 8. cikke tekintettel, soron kívül bocsássák a rendelkezésére, és a 17. cikkben előírt határidők betartását szem előtt tartva határidőt szabhat ezek kézhezvételére.

(3) A kibocsátó igazságügyi hatóság bármilyen további hasznos információt bármikor megküldhet a végrehajtó igazságügyi hatóságnak.”

A nemzeti jog

A holland jog

17 A 2004. április 29-i Overleveringswet (a személyek átadásáról szóló törvény) (Stb. 2004, 195. szám) a 2002/584 kerethatározatot átülteti a holland jogba.

18 E törvény 12. cikkének szövege a következő:

„Az átadást meg kell tagadni, ha az európai elfogatóparancs ítélet végrehajtására irányul, és a vádlott személyesen nem vett részt az említett ítélet meghozatalához vezető tárgyaláson, kivéve ha az európai elfogatóparancs utal arra, hogy a kibocsátó tagállam eljárásjogi követelményeivel összhangban:

- a) a vádlottat kellő időben és személyesen beidézték, így tájékoztatták a határozat meghozatalához vezető tárgyalás időpontjáról és helyéről, vagy személyesen nem idézték be, de más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a tárgyalás kitűzött időpontjáról és helyéről, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet; vagy
- b) a vádlottat a tárgyalásról tájékoztatták, és védelme érdekében meghatalmazta vagy az általa választott, vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt, az említett jogi képviselő pedig ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson; vagy
- c) a vádlott a határozat kézbesítését, és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet:
 - 1. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot; vagy
 - 2. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást, vagy nem fellebbezett; vagy
- d) a határozatot nem kézbesítették személyesen a vádlottnak, de:
 - 1. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat hatályon kívül helyezéséhez vezethet;
 - 2. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.”

A német jog

19 A Strafgesetzbuch (büntető törvénykönyv, a továbbiakban: StGB) 56a. §-a szerint:

„(1) A bíróság meghatározza a próbaidő tartamát. A próbaidő tartama nem haladhatja meg az öt évet, és nem lehet két évnél rövidebb.

(2) A próbaidő tartama a büntetés végrehajtását felfüggesztő határozat jogerőre emelkedésével kezdődik meg. E tartam utólagosan a minimális tartamra csökkenthető, vagy a lejártát megelőzően a maximális tartamra hosszabbítható.”

20 Az StGB 56b. §-a értelmében:

„(1) A bíróság az elítélt számára előírhat olyan feltételeket, amelyek az elkövetett jogsértés jóvátételét szolgálják. Ezzel összefüggésben az elítélttel szemben nem írható elő teljesíthetetlen feltétel.

(2) A bíróság az elítéltet arra kötelezheti, hogy a cselekménye által okozott kárt a rendelkezésére álló eszközökkel helyreállítsa, pénzüsszeget fizessen be egy közhasznú szervezetnek, ha a cselekmény jellege és az elkövető személyisége alapján ez célszerű, egyéb közhasznú szolgáltatásokat teljesítsen, vagy az államkincstárba pénzüsszeget fizessen.

[...]”

21 Az StGB 56c. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) A bíróság az elítélt számára utasításokat ír elő a próbaidő tartamára, ha az elítélt számára ez a segítség szükséges a bűncselekmény elkövetésétől való jövőbeni tartózkodás érdekében. Az elítélt életvitele tekintetében ennek keretében nem írhatók elő teljesíthetetlen követelmények.

(2) A bíróság az elítéltet többek között utasíthatja arra, hogy feleljen meg a szállásra, a képzésre, a munkára, a szabadidőre vagy a gazdasági viszonyainak a szervezésére vonatkozó követelményeknek, vagy meghatározott időpontokban jelenjen meg a bíróság vagy más hatóság előtt, vagy ne vegye fel a kapcsolatot a sértettel, meghatározott személyekkel, vagy egy meghatározott csoport tagjaival, akik a számára további bűncselekmények elkövetéséhez alkalmat vagy ösztönzést nyújthatnak, és ilyen személyekkel ne tartson kapcsolatot, ne kerüljön munkakapcsolatba, ne vegyen részt ilyen személyekkel képzésben, és ilyen személyeknél ne vegyen igénybe elszállásolást, vagy ne birtokoljon, ne tartson magánál, illetve ne őriztessen bizonyos olyan tárgyakat, amelyek a számára további bűncselekmények elkövetéséhez alkalmat vagy ösztönzést nyújthatnak, vagy hogy feleljen meg a tartási kötelezettségeknek.

[...]”

22 Az StGB 56d. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A bíróság az elítéltet a próbaidő tartamára vagy annak egy részére kiterjedően pártfogó felügyelő felügyelete és irányítása alá helyezi, ha ez célszerű annak elérése céljából, hogy az elítélt ne kövessen el bűncselekményt.

(2) A bíróság főszabály szerint az (1) bekezdés szerinti utasítást ad abban az esetben, ha több mint kilenc hónap tartamú szabadságvesztés-büntetést függeszt fel, és az elítélt még nem töltötte be a 27. életévét.

(3) A pártfogó felügyelő az elítéltet segíti és támogatja. A bírósággal egyeztetve felügyeli a feltételek és az utasítások, valamint a felajánlások és az ígérek teljesítését, és az elítélt életviteléről a bíróság által meghatározott időközönként jelentést tesz. A pártfogó felügyelő közli a bírósággal a feltételek és az utasítások, valamint a felajánlások és az ígérek súlyos vagy tartós figyelmen kívül hagyását.

[...]”

23 Az StGB. 56f. cikke, melynek címe „A büntetés felfüggesztésének visszavonása”, a következőket írja elő:

„(1) A bírósága büntetés felfüggesztését visszavonja, ha az elítélt a próbaidő tartama alatt bűncselekményt követ el, és ezzel bizonyítja, hogy nem teljesült az az elvárás, amely a felfüggesztés alapjául szolgált, vagy súlyosan vagy tartósan figyelmen kívül hagyja az utasításokat, vagy tartósan kivonja magát a pártfogó felügyelő felügyelete és irányítása alól, és ezáltal megalapozza azt az aggályt, hogy ismét bűncselekményt követ el, vagy súlyosan vagy tartósan megsérti a feltételeket. [...]

(2) A bíróság azonban nem vonja vissza a felfüggesztést abban az esetben, ha kiegészítő feltételek vagy utasítások előírása, különösen az elítélt személy pártfogó felügyelet alá helyezése, vagy a próbaidő tartamának vagy a pártfogó felügyelet időtartamának meghosszabbítása is elegendő. A második esetben a próbaidő nem hosszabbítható meg a feltételes szabadság eredetileg meghatározott tartamának a felét meghaladó időtartammal.

[...]”.

- 24 Az StGB 57. cikke, melynek címe „Feltételes szabadságra bocsátás a határozott ideig tartó szabadságvesztésből”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A bíróság a határozott ideig tartó szabadságvesztés hátralevő részének a végrehajtását felfüggeszti, ha a kiszabott büntetésnek a kétharmadát – de legalább két hónapot – letöltötték, ha ez a közbiztonsághoz fűződő érdekekre tekintettel igazolt, és ha az elítélt ehhez hozzájárul. A határozathozatal során különösen figyelembe veszik az elítélt személyiségét, előéletét, a cselekményének a körülményeit, a visszaesés esetén veszélyeztetett jogi értékek súlyát, az elítélt által a büntetés végrehajtása során tanúsított magatartást, az elítélt életkörülményeit, és azokat a hatásokat, amelyeket az elítélt esetében a feltételes szabadság várhatóan kivált.

(2) A bíróság már a határozott ideig tartó szabadságvesztés felének – de legalább hat hónapnak – a letöltése után felfüggesztheti a büntetés hátralevő részének a végrehajtását abban az esetben, ha az elítélt először tölt szabadságvesztés-büntetést, és e büntetés nem haladja meg a kétéves tartamot, vagy ha a cselekménynek, az elítélt személyiségének és a büntetés végrehajtása során tapasztalt személyiségfejlődésének az együttes értékeléséből az következik, hogy különleges körülmények állnak fenn, és az (1) bekezdésben foglalt egyéb feltételek teljesülnek.

(3) Az 56a.–56e. §-ok megfelelően alkalmazandók; a próbaidő tartama még az utólagos rövidítés esetén sem lehet rövidebb, mint a büntetés hátralevő része. Ha az elítélt személy a büntetéséből legalább egy évet kitöltött azt megelőzően, hogy a büntetése hátralevő részének a végrehajtását felfüggesztik, a bíróság főszabály szerint az elítéltet a próbaidő tartamára vagy annak egy részére pártfogó felügyelő felügyelete vagy irányítása alá helyezi.

(4) Amennyiben a szabadságvesztés-büntetés tekintetében beszámítást alkalmaznak, az az (1)–(3) bekezdés értelmében letöltött büntetésnek tekintendő.

(5) Az 56f. és az 56 g. §-k megfelelően alkalmazandók. A bíróság a feltételes szabadságot abban az esetben is megszünteti, ha az elítélt az elítélés és a feltételes szabadságra bocsátásról szóló határozathozatal közötti időszakban olyan bűncselekményt követett el, amelyet a bíróság a feltételes szabadságra bocsátásról szóló határozathozatal során ténybeli okok miatt nem tudott figyelembe venni, és amely a figyelembevételére esetén a feltételes szabadságra bocsátás megtagadásához vezetett volna; az elítélés alatt azon ítéletet kell érteni, amelyben az alapul szolgáló ténybeli megállapításokat a legutóbb meg lehetett vizsgálni.

(6) A bíróság eltekinthet a határozott ideig tartó szabadságvesztés hátralevő része végrehajtásának a felfüggesztésétől, ha az elítélt elégtelen vagy hamis információkat nyújt azon tárgyak helyéről, amelyek a bűncselekményből származó nyereségként elkobzás tárgyát képezik.

[...]”

- 25 A Strafprozeßordnung (büntető eljárásjogi törvénykönyv, a továbbiakban: StPO) 33a. §-a, melynek címe „Az eredeti állapot helyreállítása a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartásának az elmulasztása esetén”, a következőképpen rendelkezik:

„Ha a bíróság valamely határozatban egy félnek a meghallgatáshoz való jogát a határozat szempontjából releváns módon megsértette, és e félnek nem áll rendelkezésére a határozattal szembeni panasz vagy egyéb jogorvoslat lehetősége, a bíróság, amennyiben e jogsértés a félnek még mindig sérelmes, az eljárást e tekintetben hivatalból vagy kérelemre végzéssel visszaállítja abba a helyzetbe, amelyben az a határozatot megelőzően volt. A 47. cikket megfelelően alkalmazni kell.”

26 Az StPO 35. §-a, melynek címe „Közlés”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azokat a határozatokat, amelyeknek a meghozatalára az érintett személy jelenlétében került sor, e személlyel kihirdetés útján közlik. E személynek a kérésére át kell adni egy másolatot.

(2) A többi határozat közlésére kézbesítés útján kerül sor. Ha a határozat közlése nem indítja meg valamely határidő számítását, elegendő az alakiságok nélküli közlés.

(3) Azon személyek esetében, akik nincsenek szabadlábon, a kézbesített iratot kérésre fel kell olvasni.”

27 Az StPO 37. §-a, melynek címe „A kézbesítési eljárás”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kézbesítési eljárásra a Zivilprozeßordnung (polgári perrendtartás) szabályait kell megfelelően alkalmazni.

(2) Amennyiben az egy félnek szóló kézbesítés több átvételre jogosult személy részére történik, a határidő számítása az utoljára teljesített kézbesítéshez igazodik.

[...]”

28 Az StPO 40. §a, amelynek címe „Hirdetményi kézbesítés”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben az olyan vádlott számára, aki számára a fő tárgyalásra szóló idézést még nem kézbesítették, belföldön nem teljesíthető az előírt módon a kézbesítés, és úgy tűnik, hogy a külföldön történő kézbesítésre előírt szabályok követése nem lehetséges vagy előreláthatóan sikertelen, megengedett a hirdetményi kézbesítés. A kézbesítés teljesítettnek tekintendő, ha a hirdetmény kifüggesztése óta két hét eltelt.

(2) Ha a vádlott számára már korábban kézbesítették a fő tárgyalásra szóló idézést, vele szemben a hirdetményi kézbesítés abban az esetben megengedett, ha az belföldön az előírt módon nem teljesíthető.

(3) A hirdetményi kézbesítés a vádlott által előterjesztett fellebbezésre vonatkozó eljárásban már abban az esetben is megengedett, ha a kézbesítés nem lehetséges azon a címen, amelyen az a legutóbb történt, vagy amelyet a vádlott legutóbb megadott.”

29 Az StPO 311. §-a, melynek címe „Azonnali fellebbezés”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az azonnali fellebbezés eseteire a következő különleges előírások alkalmazandók.

(2) A fellebbezést egy héten belül be kell nyújtani, és a határidő a határozat közlésével (35. §) kezdődik.

(3) A bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a fellebbezéssel megtámadott határozatát módosítsa. Ugyanakkor helyt ad a fellebbezésnek abban az esetben, ha a fellebbező hátrányára értékelt olyan tényeket vagy bizonyítási eredményeket, amelyek tekintetében a fellebbezőt még nem hallgatták meg, és az utólagos érvelés alapján a fellebbezést a bíróság megalapozottnak véli.”

30 Az StPO 453. §-a, melynek címe „A büntetés próbaidőre történő felfüggesztését vagy a próbára bocsátás mellett alkalmazott megrovást érintő utólagos határozatok”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A büntetés próbaidőre történő felfüggesztését vagy a próbára bocsátás mellett alkalmazott megrovást (az StGB 56a–56g., 58., 59a. és 59b. §-a) érintő utólagos határozatokat a bíróság tárgyalás nélkül, végzés formájában hozza meg. Az ügyészt és a vádlottat meg kell hallgatni. A 246a. §

(2) bekezdését és a 454. § (2) bekezdésének negyedik mondatát megfelelően alkalmazni kell. Ha a

bíróságnak a felfüggesztésnek a feltételek vagy az utasítások megsértése miatt való visszavonásáról kell határoznia, az elítéltnak alkalmat kell biztosítani a szóbeli meghallgatásra. Ha pártfogó felügyelő került kijelölésre, a bíróság e felügyelőt tájékoztatja abban az esetben, ha a felfüggesztés visszavonására vagy a büntetés elengedésére vonatkozó határozat meghozatalát tervezi; a bíróság olyan információkról, amelyek más büntetőeljárás keretében jutottak a tudomására, abban az esetben tájékoztatja a pártfogó felügyelőt, ha ez a próbaidő felügyeletének a célja szempontjából célszerűnek tűnik.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt határozatokkal szemben jogorvoslati kérelemmel lehet élni. A fellebbezés csak az elfogadott rendelkezés jogellenességére, vagy arra alapítható, hogy a próbaidő tartamát utólagosan meghosszabbították. A felfüggesztés visszavonása, a büntetés elengedése, a büntetés elengedésének visszavonása, a próbára bocsátás alkalmazása, valamint az a megállapítás, hogy a megrováshoz kapcsolódóan büntetés nem fog kiszabásra kerülni (az StGB 56f., 56 g. és 59b. §-a), azonnali fellebbezéssel megtámadható.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 31 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az officier van justitie bij de Rechtbank (ügyész, Hollandia) a kérdést előterjesztő bírósághoz, amely a jelen ügyben a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia), 2017. június 13-án a Staatsanwaltschaft Stuttgart (stuttgarti ügyészség) által 2017. május 9-én kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelmet nyújtott be.
- 32 Ez az európai elfogatóparancs a német állampolgársággal rendelkező, és hollandiai lakóhelyű S. Ardic elfogására és átadására irányul annak érdekében, hogy Németországban végre lehessen hajtani két szabadságvesztés-büntetést, amelyek közül mindkettő 1 év 8 hónap tartamú, és amelyeket a 2009. március 4-i, illetve a 2010. november 10-i ítélettel hirdettek ki, és azok jogerőre emelkedtek, ezen ítéleteket az Amtsgericht Böblingen (böblingeni helyi bíróság, Németország), illetve az Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (stuttgart-bad cannstatti helyi bíróság, Németország) hozta meg olyan tárgyalás keretében, amelyen az érdekelt személyesen megjelent.
- 33 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy miután S. Ardic letöltötte e két büntetés egy részét, a hatáskörrel rendelkező és illetékes német bíróságok elrendelték a büntetések hátralévő részének a felfüggesztését. Az Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (stuttgart-bad cannstatti helyi bíróság) azonban a 2013. április 4-i és április 18-i határozatokban az említett felfüggesztést visszavonta, és elrendelte az említett büntetések hátralévő részének, azaz, 338 és 340 nap tartamú büntetésnek a végrehajtását, mivel az érintett tartósan megsértette az előírt feltételeket, és kivonta magát a pártfogó felügyelőjének az ellenőrzése és az irányítása, valamint a bíróság ellenőrzése alól.
- 34 A kérdést előterjesztő bíróság az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancsban foglalt közlésekből arra következtet, hogy S. Ardic az említett visszavonást elrendelő határozatok meghozatalát eredményezett eljárások során nem volt jelen.
- 35 Az említett európai elfogatóparancs ezenfelül említi, hogy az alapügy tárgyát képező visszavonást elrendelő határozatok esetében nem került sor az StPO 40. §-a értelmében vett hirdetményi kézbesítésre, így S. Ardic számára e határozatok viszonylatában utólagosan biztosítani kell a meghallgatáshoz való jogot, anélkül hogy ez ugyanakkor érintené e határozatok végrehajthatóságát.
- 36 S. Ardic megerősítette, hogy az alapügy tárgyát képező, visszavonást elrendelő határozatok meghozatalát eredményező tárgyalásokon nem volt személyesen jelen, és kijelentette, hogy amennyiben tudomása lett volna az említett tárgyalások időpontjáról és helyéről, úgy azokon megjelent volna annak érdekében, hogy meggyőzze a német bíróságot arról, hogy e visszavonásokat ne rendelje el.

- 37 A kérdést előterjesztő bíróság tájékoztatása szerint a német bíróságoknak többek között abban az esetben kell visszavonniuk a büntetés felfüggesztését, ha az elítélt tartósan kivonja magát a pártfogó felügyelő ellenőrzése és irányítása alól vagy tartósan megsérti az előírt feltételeket. Az említett bíróságok ezzel szemben lényegében nem vonhatják vissza a felfüggesztést akkor, ha kiegészítő feltételek előírása vagy a próbaidő tartamának meghosszabbítása is elegendő.
- 38 Az alapügy tárgyát képező, visszavonást elrendelő határozatokból az következik, hogy az Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (stuttgart bad cannstatti helyi bíróság) megállapította, hogy kiegészítő feltételek előírása vagy a próbaidő tartamának meghosszabbítása nem elegendő, és a felfüggesztés visszavonása megfelel az arányosság elvének.
- 39 A kérdést előterjesztő bíróság ebből arra következtet, hogy amikor a visszavonásról dönt, a német bíróság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, amely lehetővé teszi számára, hogy az érintett helyzetét vagy személyiségét figyelembe vegye.
- 40 E kontextusban e bíróság megállapítja, hogy a Bíróság a 2017. augusztus 10-i Zdiaszek ítéletében (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) különbséget tett azon intézkedések között, amelyek a kiszabott szabadságvesztés-büntetés mértékét, és amelyek az ilyen büntetés végrehajtásának feltételeit érintik. A Bíróság ezen ítélet 85. pontjában ugyanis megállapította, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata értelmében az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazható a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának feltételeivel kapcsolatos intézkedésekre, „különösen az ideiglenes szabadon bocsátás kérdésére”.
- 41 Márpedig a jelen ügyben az alapügy tárgyát képező, visszavonást elrendelő határozatok nem módosították az S. Ardickal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés mértékét, S. Ardic ugyanis e büntetések teljes tartamát le kell, hogy töltsé, levonva ebből a már letöltött időtartamot.
- 42 A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata értelmében valójában a büntetések végrehajtásával kapcsolatos kérdések az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése értelmében nem tartoznak a büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően hozott határozatok körébe (EJEB, 2009. szeptember 17., Enea kontra Olaszország ítélet, CE:ECHR:2009:0917JUD007491201, 97. §; 2012. október 23., Ciok kontra Lengyelország ítélet, CE:ECHR:2012:1023DEC000049810, 38. §).
- 43 E megközelítés összhangban van az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 7. cikkének (1) bekezdése szerinti „elítélni” fogalmával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatával, amely szerint e kifejezés szorosan összefügg az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt „büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően hozott határozat” fogalmával. E bíróság ugyanis megállapította, hogy a büntetések végrehajtásával kapcsolatos ügyek nem tartoznak az ilyen elítélések körébe sem (EJEB, 2003. július 10., Grava kontra Olaszország ítélet, CE:ECHR:2003:0710JUD004352298, 51. §; 2012. október 23., Giza kontra Lengyelország ítélet, CE:ECHR:2012:1023DEC000199711, 36. §).
- 44 A kérdést előterjesztő bíróság annak megjegyzésével folytatja, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának a 2012. április 3-i Boulois kontra Luxemburg ítélete (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), amelyre a Bíróság a 2017. augusztus 10-i Zdiaszek ítélet (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) 85. pontjában hivatkozott, és az Emberi Jogok Európai Bíróságának más ítéletei, amelyekre e bíróság az előbbi ítélet 87. §-ában hivatkozott, olyan fogvatartottakkal kapcsolatos, akik – a büntetés-végrehajtási intézmény ideiglenes elhagyása érdekében – szabadság megadása iránti, előzetes letartóztatás megszüntetése iránti, magas biztonságú intézményben történő elhelyezés iránti, és köztársasági elnöki kegyelemben részesítés iránti eljárásokat kezdeményeztek.
- 45 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi továbbá, hogy az Emberi Jogok Európai Bizottsága megállapította, hogy a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása felfüggesztésének visszavonásával vagy a feltételes szabadság megszüntetésével kapcsolatos eljárások nem tartoznak az EJEE 6. cikke

(1) bekezdésének hatálya alá. Az ilyen eljárások keretében ugyanis nem döntenek el az érintett személy polgári jogaival és kötelezettségeivel kapcsolatos jogvitákat, és nem döntenek az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően sem (Emberi Jogok Európai Bizottsága, 1967. október 5., X kontra Német Szövetségi Köztársaság határozat, CE:ECHR:1967:1005DEC000242865; 1977. december 6., X kontra Svájc határozat, CE:ECHR:1977:1206DEC000764876; 1994. május 9., Sampson kontra Ciprus határozat, CE:ECHR:1994:0509DEC001977492).

- 46 A kérdést előterjesztő bíróság ebből arra következtet, hogy az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése az alapügy tárgyát képezőkhöz hasonló, visszavonást elrendelő határozatokra nem alkalmazható.
- 47 Ebből azonban nem szükségszerűen következik, hogy e határozatok a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének hatálya alá sem tartoznak.
- 48 Az ilyen határozatok ugyanis nem ugyanolyan jellegűek, mint a 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) alapját képező eljárás tárgyát képezők.
- 49 Másrészt bár a Charta 47. cikkének (2) bekezdése gyakorlatilag megfelel az EJEE 6. cikke (1) bekezdésének, így az előbbi rendelkezés által biztosított jogok értelme és tartalma ugyanaz kell, hogy legyen, mint az EJEE által e jogoknak biztosított értelem és tartalom, az uniós jog a Charta 52. cikkének (3) bekezdése szerint biztosíthat szélesebb körű védelmet, mint amely az EJEE 6. cikkének (1) bekezdéséből következik.
- 50 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének célja a magas szintű védelem biztosítása (2016. május 24-i Dworzecki ítélet, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 37. pont, 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 58. pont).
- 51 Hasonlóképpen azzal is lehet érvelni, hogy egy szabadságvesztés-büntetés végrehajtása felfüggesztésének a visszavonását elrendelő határozatnak az egyéni szabadságot érintően általa kiváltott következmények okán az elítélt számára ugyanolyan jelentősége lehet, mint egy „összbüntetésbe foglalt ítéletnek”, amely a kiszabott szabadságvesztés-büntetés mértékének ismételt meghatározásához vezet, így az érintettnek emiatt lehetővé kellene tenni, hogy gyakorolja a védelemhez való jogát az olyan eljárás keretein belül, amely a felfüggesztés visszavonásának az elrendelésével zárulhat, és amelynek keretében a bíróság e határozat meghozatala tekintetében mérlegelési mozgástérrel rendelkezik (lásd analógia útján: 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 88. pont).
- 52 Végeredményben bár a 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) 85. pontja alapján úgy tűnik, hogy a felfüggesztés visszavonását elrendelő határozatok nem tartoznak a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a korábban kifejtettekre tekintettel az ilyen körülmény nem minősülhet kellő indoknak ahhoz, hogy önállóan megállapítsa, hogy e rendelkezés a jelen ügyben ténylegesen nem alkalmazható.
- 53 E körülmények között a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„Ha az átadni kért személyt a jelenlétében lefolytatott eljárásban jogerősen bűnösnek mondták ki, és szabadságvesztés-büntetésre ítélték, amelynek végrehajtását feltételesen felfüggesztették, akkor az ezt követően, az átadni kért személy távollétében lefolytatott eljárás, amelynek során a bíróság a feltételek megszegése miatt, és mivel az érintett kivonta magát a pártfogó felügyelő felügyelete és irányítása alól, elrendeli a felfüggesztés visszavonását, a 2002/584/IB kerethatározat 4a. cikke értelmében vett »határozat meghozatalát eredményező« eljárásnak minősül-e?”

A sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásról

- 54 A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikke alapján kérte a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi eljárásban történő elbírálását.
- 55 Kérelmének alátámasztása érdekében e bíróság arra hivatkozik, hogy S. Ardicot jelenleg Hollandiában fogva tartják, a Németországi Szövetségi Köztársaság illetékes hatóságai által vele szemben kibocsátott, az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancs végrehajtásának további fejleményeire várva.
- 56 A kérdést előterjesztő bíróság továbbá kifejti, hogy nem hozhat ezzel kapcsolatban határozatot mindaddig, amíg a Bíróság nem határozott a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemről. A Bíróság által az előterjesztett kérdésre adandó válasz ezért közvetlen és meghatározó befolyást gyakorol S. Ardicnak az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancs végrehajtásaként történő esetleges átadása céljából Hollandiában történő fogva tartásának az időtartamára.
- 57 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a jelen előzetes döntéshozatalra utalás a 2002/584 kerethatározat értelmezésére irányul, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségére vonatkozó V. címe alá tartozik. Így az sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.
- 58 Másodszor a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően a sürgősség kritériumát illetően figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapjogvita kimenetelétől függ. Egyébként az érintett személy helyzetét a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban történő elbírálására irányuló kérelme benyújtásának időpontjára vonatkozóan kell vizsgálni (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 59 Márpedig a jelen esetben egyrészt nem vitatott, hogy ebben az időpontban S. Ardic meg volt fosztva a szabadságától. Másrészt ezen utóbbi személy fogva tartása az alapügy kimenetelétől függ, mivel a vele szemben alkalmazott fogvatartási intézkedést a kérdést előterjesztő bíróság által nyújtott magyarázat szerint az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancs végrehajtásának keretében rendelték el.
- 60 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság ötödik tanácsa 2017. október 12-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálja el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 61 Először is meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben bár S. Ardic személyesen részt vett az azon ítéletek meghozatalához vezető tárgyaláson, amelyekben őt jogerősen két szabadságvesztés-büntetésre ítélték, nem vitatott, hogy az alapügy tárgyát képező, a felfüggesztést visszavonó későbbi határozatokat a távollétében hozták meg.
- 62 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdést úgy kell értelmezni, hogy az lényegében annak a megállapítására irányul, hogy abban az esetben, ha – ahogyan az alapügyben – az érdekelt személyesen részt vett az azon bírósági határozat meghozatalához vezető büntetőtárgyaláson, amelyben jogerősen megállapították valamely jogsértésben való bűnösségét, és amelyben emiatt vele szemben szabadságvesztés-büntetést szabtak ki, amely büntetés végrehajtását a későbbiekben részlegesen és bizonyos feltételek tiszteletben tartásának ellenében felfüggesztették, a „határozat

meghozatalát eredményező tárgyalásnak” a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalma magában foglalja az e felfüggesztésnek az említett feltételeknek a feltételes szabadság alatt történő megsértésén alapuló visszavonására irányuló későbbi eljárást is.

- 63 E kérdés megválaszolásához először is emlékeztetni kell arra, hogy a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalmát az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni, függetlenül a büntetőjog területén a különböző tagállamokban alkalmazott, eltérő jellegű minősítésektől és anyagi jogi, valamint eljárásjogi szabályoktól (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 65., 67. és 76. pont).
- 64 Másodszor a Bíróságnak már volt alkalma annak megállapítására, hogy e fogalmat úgy kell érteni, mint amely azon eljárást jelöli, amely az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében átadni kért személy jogerős elítélését eredményező bírósági határozathoz vezetett (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 74. pont).
- 65 Azon eset tekintetében, amelyben az egymást követő határozatokhoz vezető büntetőeljárás több fokon zajlott, a Bíróság megállapította, hogy az említett fogalom ezen eljárás azon utolsó fokára utal, amelynek során egy bíróság az ügy ténybeli és egyben jogi vizsgálatát követően, jogerősen határozott az érintett bűnösségéről, valamint szabadságelvonnással járó büntetést szabott ki rá (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 81., 83., 89., 90. és 98. pont).
- 66 A Bíróság továbbá megállapította, hogy az említett fogalom kiterjed az olyan későbbi eljárásra is, amelynek eredményeképpen olyan bírósági határozatot hoznak, amely jogerősen megváltoztatja egy vagy több korábban kiszabott büntetés mértékét, feltéve, hogy az ezen utóbbi határozatot meghozó hatóság e tekintetben mérlegelési mozgásterrel rendelkezett (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Zdiaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 83., 90. és 96. pont).
- 67 A fentiekből az következik, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a „határozatnak” az e rendelkezésben foglalt fogalma az érintett büntetőjogi felelősségére vonatkozó bírósági határozatra vagy határozatokra utal, azaz, azon határozatra vagy határozatokra, amelyekben az ügy ténybeli és jogi vizsgálatát követően jogerősen határozta ezen utóbbi személy bűnösségéről és adott esetben a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésről.
- 68 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának a felfüggesztését visszavonó határozat az említett rendelkezés alkalmazásában azonosítható-e az előző pontban leírt határozattal.
- 69 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékony rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között a kölcsönös elismerés elve alapján fenn kell állnia (lásd ebben az értelemben: 2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 36. és 37. pont; 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 75. és 76. pont).
- 70 Az említett kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében e célból előírja azon szabályt, amely szerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és ugyanezen kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. Kivételes körülmények hiányában tehát a végrehajtó igazságügyi hatóságok csakis a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározatban kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik.

Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 71 Konkrétabban a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke tekintetében, melyet e kerethatározatba a 2009/299 kerethatározat 2. cikke iktatott be, meg kell állapítani, hogy az az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának lehetőségét kívánja korlátozni azáltal, hogy egyértelműen és egységesen felsorolja azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 72 E rendelkezés értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság az érintettnek a határozat meghozatalához vezető tárgyalásról való távolmaradása ellenére is köteles az európai elfogatóparancsot végrehajtani, amennyiben az említett cikk (1) bekezdésének a), b), c) vagy d) pontjában szereplő valamelyik körülmény fennállása beigazolódik (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 55. pont).
- 73 Az említett rendelkezés tehát a büntetőügyekben az igazságügyi együttműködés javítását célozza az érintett távollétében hozott határozatok végrehajtása céljából kiadott európai elfogatóparancsok végrehajtási feltételeinek a közelítése útján, ami jellegénél fogva megkönnyíti a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerését. Ugyanakkor e rendelkezés megerősíti a büntetőeljárás által érintett személyek eljárási jogait azáltal, hogy magasabb szintű védelmet biztosít a számukra a védelemhez való joguk teljes mértékű elismerése útján, mely jog a többek között az EJEE 6. cikkében előírt, tisztességes eljáráshoz való jogon alapszik (lásd ebben az értelemben: 2013. február 26-i Melloni ítélet, C-399/11, EU:C:2013:107, 51. pont; 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 58–60. pont).
- 74 A Bíróság e célból ügyel arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését az EJEE 6. cikkében foglalt követelményeknek, valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága erre vonatkozó ítélkezési gyakorlatának megfelelően értelmezzék és alkalmazzák (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 78–80. pont; 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 87–89. pont).
- 75 Márpedig bár az érintett személyt elítélő jogerős bírósági határozat, ideértve a letöltendő szabadságvesztés-büntetést megállapító határozatot, teljes mértékben az EJEE említett 6. cikkének a hatálya alá tartozik, az Emberi Jogok Európai Bíróságának az ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy e rendelkezés nem alkalmazható az ilyen szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó kérdésekre (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2012. április 3., Boulois kontra Luxemburg, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, 87. §; 2014. november 25., Vasilescu kontra Belgium, CE:ECHR:2014:1125JUD006468212, 121. §; 2015. június 2., Pacula kontra Belgium, CE:ECHR:2015:0602DEC006849512, 47. §).
- 76 Nem áll fenn mindez abban az esetben, ha az érintett személy bűnösségéről határozó, és e személyt szabadságvesztés-büntetésre ítéelő határozatot követően egy új bírósági határozat megváltoztatta a korábban kiszabott büntetés nemét vagy mértékét, ami fennáll abban az esetben, ha a szabadságvesztés-büntetést kiutasításra változtatták (EJEB, 2009. december 15., Gurguchiani kontra Spanyolország, CE:ECHR:2009:1215JUD001601206, 40., 47. és 48. §), vagy ha a korábban kiszabott fogva tartás tartamát növelik (EJEB, 2003. október 9., Ezeh és Connors kontra Egyesült Királyság, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598).
- 77 A fenti tényezőkre tekintettel meg kell tehát állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének az alkalmazásában a „határozatnak” az e rendelkezésben szereplő fogalma nem terjed ki a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó

határozatokra, kivéve, ha e határozatnak az a célja, hogy megváltoztassa az említett büntetés nemét vagy mértékét, vagy ezzel a hatással jár, és az említett határozatot meghozó hatóság e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkezett (lásd ebben az értelemben: 2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 78–80. pont; 2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 85., 90. és 96. pont).

- 78 Konkrétabban az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló, a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának a felfüggesztését visszavonó határozatok tekintetében a Bíróság rendelkezésére álló iratanyagból kitűnik, hogy a jelen ügyben ezen utóbbi határozatok, melyek az alapját képezik azoknak az európai elfogatóparancsoknak, amelyeknek a Hollandiában való végrehajtását a jelen ügyben a német hatóságok kérik, nem érintették az érintett személyt jogerősen elítélő korábbi ítéletekben kiszabott szabadságvesztés-büntetések nemét, és a mértékét sem.
- 79 A felfüggesztést visszavonó, említett határozatok meghozatalához vezető eljárások ugyanis nem az ügyek érdemi felülvizsgálatát célozták, hanem kizárólag arra a következményre vonatkoztak, hogy az eredetileg kiszabott büntetések alkalmazása szempontjából, melyeknek a végrehajtását a későbbiekben részlegesen bizonyos feltételek betartásának ellenében felfüggesztették, figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az elítélt a próbaidő alatt nem felelt meg az említett feltételeknek.
- 80 Ennek keretében a releváns nemzeti szabályozás értelmében az illetékes bíróságnak kizárólag azt kellett meghatároznia, hogy az ilyen körülmény igazolja-e, hogy az elítéltnak részben vagy akár teljes mértékben ténylegesen le kelljen töltenie azokat a szabadságvesztés-büntetéseket, amelyeket eredetileg kiszabtak, és amelyeknek a végrehajtását a későbbiekben részben felfüggesztették. Amint azt a főtanácsnok az indítványának a 71. pontjában megállapította, bár e bíróság e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkezett, az nem az érintettel szemben kiszabott büntetések mértékét vagy nemét érintette, hanem csupán azt a kérdést, hogy a felfüggesztést vissza kell-e vonni, vagy az fenntartható, adott esetben azt további feltételekkel kiegészítve.
- 81 A felfüggesztést visszavonó, olyan határozatok, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, tehát kizárólag azzal a hatással járnak, hogy az érintett személynek legfeljebb le kell töltenie az eredetileg kiszabott büntetés tartamának a hátralevő részét. Amennyiben, amint az alapügyben is, a felfüggesztést teljes mértékben visszavonták, az elítélés újból kiváltja a joghatásait, és a büntetés hátralevő része mértékének a meghatározása pusztán matematikai művelet eredménye, a már letöltött szabadságvesztés napjainak a számát kivonják a büntetőjogi felelősséget jogerősen megállapító ítélet által kiszabott teljes büntetésből.
- 82 E körülmények között, és a jelen ítélet 77. pontjában megállapítottakra tekintettel a felfüggesztést visszavonó, olyan határozatok, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, nem tartoznak a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a hatálya alá, hiszen e határozatok változatlanul hagyják a büntetőjogi felelősséget megállapító, jogerőssé vált határozatokban kiszabott büntetéseket mind a büntetési nem, mind pedig annak mértéke tekintetében.
- 83 Bár nem vitatható, hogy a felfüggesztés visszavonására vonatkozó intézkedés hatást gyakorol az érintett személy helyzetére, továbbra is igaz, hogy e személy nem hagyhatja figyelmen kívül azokat a következményeket, amelyeket az ilyen felfüggesztés előnyére vonatkozó feltételek megsértése okozhat.
- 84 Ezenfelül a jelen ügyben azt, hogy az illetékes német hatóságok nem tudták személyesen kézbesíteni az érintett személy számára a korábban elrendelt felfüggesztés esetleges visszavonása céljából megindított eljárásra vonatkozó információt, és következésképpen az alapügyben a visszavonó határozatokat e személy távollétében hozták meg, éppen az okozta, hogy az érintett személy a felfüggesztés kifejezett feltételét megszegve elhagyta Németország területét.

- 85 Ettől függetlenül még ha, amint az alapügyben is, az elítélttel szemben a felfüggesztést visszavonó, olyan eljárás eredményeképpen meghozott határozatot fogadnak el, amelyen e személy nem vett részt, e személyt nem fosztották meg valamennyi jogától, mivel, amint az a releváns nemzeti szabályozásból következik, rendelkezik többek között az utólagos bírósági meghallgatás lehetőségével, és mivel e bíróság köteles megállapítani, hogy e meghallgatás fényében módosítani kell-e a felfüggesztést visszavonó határozatot.
- 86 Mindenesetre a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése keretében az egységesen alkalmazható releváns kritérium az e rendelkezésben említett „határozat” jellegén alapul, amint az a jelen ítélet 75–77. pontjából kitűnik.
- 87 Ezenfelül, és amint az a jelen ítélet 70. pontjában már említésre került, a „határozatnak” a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmának a jelen ítélet 77. pontjában kifejtettektől tágabb értelmezése veszélyeztetné az európai elfogatóparancs mechanizmusának a hatékonyságát.
- 88 Hozzá kell fűzni továbbá, hogy az az értelmezés, amelyet a Bíróság az említett 77. pontban alkalmazott, csupán azt jelenti, hogy az olyan határozat, amely csupán a büntetőeljárásban jogerősen kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozik, és amely nem érinti sem a bűnösség megállapítását, sem e büntetés nemét vagy mértékét, nem tartozik a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a hatálya alá, így az érintettnek az e határozat meghozatalához vezető eljárás tekintetében fennálló távolléte nem minősülhet olyan érvényes indoknak, amely alapján az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadható.
- 89 Ezzel szemben, amint azt a főtanácsnok az indítványának a 76. és 77. pontjában megállapította, és amint az ezenfelül a 2009/299 kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdéséből kifejezetten következik, ez az értelmezés semmiképpen nem jelenti azt, hogy a tagállamok mentesülnek azon kötelezettség alól, amely szerint tiszteletben kell tartani az EUSZ 6. cikkben előírt alapvető jogokat és alapvető jogi elveket, ideértve a büntetőeljárás által érintett személyek védelemhez való jogát, és azon kötelezettség alól sem mentesülnek, amely szerint biztosítaniuk kell, hogy az igazságügyi hatóságaik az említett jogokat és elveket tiszteletben tartsák.
- 90 Az ilyen kötelezettség éppen azt a fokozott bizalmi szintet erősíti, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia, és következésképpen a kölcsönös elismerés elvét, amelyen az európai elfogatóparancs mechanizmusa alapul. Az említett elv ugyanis a tagállamok közötti kölcsönös, aziránt fennálló bizalmon alapul, hogy a nemzeti jogrendjeik képesek az uniós szinten elismert alapjogok tekintetében egyenértékű és tényleges védelmet nyújtani (lásd ebben az értelemben: 2013. május 30-i F. ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 49. és 50. pont; 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 77. és 78. pont).
- 91 E kontextusban és a büntetőügyek területét érintő hatékony igazságügyi együttműködés szemszögéből a kibocsátó és a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak teljes mértékben ki kell használniuk a többek között a 2002/584 kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdésében és 15. cikkében előírt eszközöket, ily módon elősegítve az ezen együttműködés alapjául szolgáló kölcsönös bizalmat.
- 92 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy abban az esetben, ha az érdekelt személyesen részt vett az azon bírósági határozat meghozatalához vezető büntetőtárgyaláson, amelyben jogerősen megállapították valamely jogsértésben való bűnösségét, és amelyben emiatt vele szemben szabadságvesztés-büntetést szabtak ki, amely büntetés végrehajtását a későbbiekben részlegesen és bizonyos feltételek tiszteletben tartása ellenében felfüggesztették, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában az e

felfüggesztésnek az említett feltételeknek a próbaidő alatt történő megsértésén alapuló visszavonására irányuló későbbi eljárást, ha az ezen eljárás eredményeképpen elfogadott visszavonó határozat nem változtatja meg sem az eredetileg kiszabott büntetés nemét, sem pedig annak mértékét.

A költségekről

- 93 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

Abban az esetben, ha az érdekelt személyesen részt vett az azon bírósági határozat meghozatalához vezető büntetőtárgyaláson, amelyben jogerősen megállapították valamely jogsértésben való bűnösségét, és amelyben emiatt vele szemben szabadságvesztés-büntetést szabtak ki, amely büntetés végrehajtását a későbbiekben részlegesen és bizonyos feltételek tiszteletben tartása ellenében felfüggesztették, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában az e felfüggesztésnek az említett feltételeknek a feltételes szabadság alatt történő megsértésén alapuló visszavonására irányuló későbbi eljárást, ha az ezen eljárás eredményeképpen elfogadott visszavonó határozat nem változtatja meg sem az eredetileg kiszabott büntetés nemét, sem pedig annak mértékét.

Aláírások